

Bağdad Konferansı, Irak'ı Kurtarmak İçin Değil, Amerika'yı Kurtarmak İçindir! Komşu Devletlerin, Bilhassa Suriye ve İran'ın Katılımı, Müslümanların Duygularını Pervâsızca Hiç Saymaktadır!

Amerika, kuklası Nûrî el-Mâlikî'nin dili ile yarın, 10.03.2007 Cumartesi günü Bağdad'da, devletlerarası ve bölgesel bir etiket vurmak üzere Güvenlik Konseyi üyeleri ile komşu devletlerin hazır bulunacağı bir konferans düzenlenmesine çağrıda bulundu. Fakat hâlinin vakıası ve içeriğindeki anlamı ile bu, çağrıda bulunan Amerika ile ona icâbet eden İran ve Suriye arasında doğrudan müzâkereler olmaktan öte geçmez. Zîra bu devletler, hem isteyen hem de istenendir. Konferansın hedefi, ilan edilen yalan bakımından, "Irak halkının güvenliğini sağlamak"tır. Gerçek hedef bakımından ise, perde arkasında, hatta perdenin ötesindedir ki bu Amerika'yı düştüğü bataklıktan kurtarmak ve yeni, eski ve takıları ile isimlendirilen kadîm "Yeni Ortadoğu" projesindeki seyrini temin etmektedir.

Ümmet için hakikatini idrak etsin diye, biraz geriye dönüyoruz:

Amerika, Irak'ı işgâl etti ve zannetti ki tanklarının önünde ve arkasında ilerleyerek kendisini Irak'a sokan dışarıdaki Irak muhâlefeti, Irak'ta Amerika lehine bir istikrar sağlayabilir ve zannetti ki Amerikan politikası için Irak'tan bölgenin tamamına güvenli bir çıkış hazırlayabilir. Böylece Irak'ın tüm dayanaklarını, bilhassa petrol servetlerini ve stratejik mevkillerini ele geçirebileceğini ve ardından Ümmetin vahdeti ve devletinin, **Râşidî Hilâfet**'in ikâmesi önünde engelleyici bir bariyer inşa edebileceğini sandı.

Lâkin Irak'taki azametli direniş, Amerika'nın aklını kaybettirdi ve Amerika, artarak verdiği kayıpların etkisi ile düşünme ve tedbir yetisini yitirdi. Bunun üzerine sivillere ve mahpuslara, ağaçlara ve taşlara karşı iğrenç cürümler işlemeye başladı. O kadar ki kendilerine körlük isâbet edip Amerika'nın ardında yürüyenlerden bazılarının basîretleri açılmaya ve ondan uzaklaşmaya başladı. Sonra onların bunların merkezlerini havaya uçurarak ve oradaki-buradaki pazar yerlerini patlatarak Sünnîler ile Şîîler arasında fitne çıkarmaya başvurdu.

Ne var ki bunların hiçbirisi Amerika'yı düştüğü bataklıktan çıkaramadı. Tam aksine onu daha geniş çaplı ve daha derinden batırdı. Ne girilecek bir sığınak, ne de çıkılacak bir çıkış bulabildi. Ancak Amerika'nın karşısında duranlara karşı koymak üzere bölge yöneticilerinden olan kuklalarını harekete geçirdi ki onu bataklığın kurtarsınlar, işgâline güvence olsunlar ve kötü hâtıralı Madrid Konferansı türemesi bir konferansta, bölge yöneticilerini yuvarlak masa etrafında bir araya getirerek Filistin'deki, Lübnan'daki, Suriye'deki, Irak'taki ve İran'daki bölgenin sıcak meselelerini, Amerikan formatında şekillendirmek üzere önceden hazırlanmış kendi Ortadoğu projesine geçiş yaptırabilecek bir çıkış yolu oluşturabilsinler.

Kaldı ki bu yöneticileri bir araya toplamak, bir senaryo gerektiriyordu ki ilk senaryo, Lübnan'a yönelik Temmuz saldırısı idi. Fakat İslâmî direnişin zaferi, Amerika'nın plânlamasını başarısızlığa uğrattı. Dolayısıyla Amerika, ne yuvarlak masa ne de dikedörtgen masa etrafında bir araya getirebildi!

Bu çerçevede, Amerika'nın hem Irak'taki bataklığı iyice derinleşti, hem verdiği kayıplarının sayısı iyice arttı, hem de ayak bastığı toprakların harâreti iyice şiddetlendi... Tam da bu sırada Baker-Hamilton Komisyonu'nun belgesi duyuruldu. Daha önce belirttiğimiz gibi, Komisyonun son birkaç aydır şekillendirildiği belgesini, böylesi koşullar altında duyurması tesâdüf değildi. Zîra hem Irak saldırısında hem de Lübnan'a yönelik Temmuz saldırısında, Amerika'nın askerî operasyonlar ekseninde başarısızlığa uğradığı âyan-beyân ortada idi. İşte bu belge, Amerika'nın bölgeyi şekillendirme plânlamalarında seyrini gözden geçirmek üzere öne sürüldü. Lâkin bu kez, "Askerî Atak" yerine, belgede geçtiği gibi "Diplomatik Atak" adı altında!

Komisyonun raporu, apaçık bir biçimde komşu devletler üzerinde yoğunlaşıyor ve Suriye ile İran'ı net bir biçimde vurguluyordu. Nitekim raporda şöyle geçiyordu: *"Birleşik Devletler, Irak'a ve diğer bölgesel meselelere ilişkin yapıcı politikalara bağlılıklarını kazanmaya çalışmak amacıyla İran ve Suriye ile doğrudan ilişki kurmalıdır. Birleşik Devletler, yapıcı sonuçlara ulaşırken önleyici faktörler kadar teşvik edici faktörleri de göz önünde bulundurmalı ve Afganistan'daki İran-Amerikan işbirliğinin Irak'taki durum üzerinde yinelenme*

olasılığına bakılmalıdır...”

Komisyon’un Demokratlardan ve Cumhuriyetçilerden oluşan üst düzey üyelerinin terkiinden açıkça ortaya çıkmıştır ki Bush onu arkasına atıp göz ardı edemez. Lâkin bunun bir senaryo gerektirmesi... bilhassa Suriye’de ve İran’da kaçınılmazdı. Zîra Suriye ve İran halkının, -Amerika, İran ve Suriye arasındaki aleni düşmanlık açığa çıkmış iken- Amerika’yı Irak bataklığından kurtarmaya yönelik bir görüşmeye Suriye ve İran’ın iştirâkini kabul etmesi zor bir işti. Nitekim gördüğümüz ve işittiğimiz çekişmeli gelgitler; İran ve Suriye’nin Amerika’yı doğrudan görüşmelere mecbur ettiği -ki gerçek tam aksidir- ve bu ikisinin Amerika’nın çağrısına değil de Nûrî el-Mâlikî’nin çağrısına icâbet ettiği izlenimi vermek içindi. Sanki el-Mâlikî’nin, herhangi bir konferansa çağırabilecek, Amerika döndürmedikçe ne sağa ne de sola dönebilen bir dili varmış gibi!

Muhakkak ki bu konferans, Baker-Hamilton belgesindeki seyir adımlarının ilkidir ve bu belge, şakşakçı ajan yöneticilerin, Baker-Hamilton plânını alkışlarken kullandığı cafcaflı ambalaj ile paketlenmiş olsa da, derinliklerinde bölgeye karşı ansızın öldürücü bir zehir taşımaktadır!

Ey Müslümanlar!

Gerçek şu ki Bağdad Konferansı, Amerika’yı Irak’taki bataklığından kurtarma, işgâlini güvence altına alma ve kendi Ortadoğu’sunda sık sık gördüğü rüyayı gerçekleştirmek üzere -ki bu, askerî operasyonun infâzında acze düşmesinden sonra siyâsî operasyon ile olacaktır- Amerika lehine bölgede istikrarlı ortamlar oluşturma konferansıdır.

Hiç şüphesiz Amerika bataklıktadır. Böylesine yaralanmış bir halde iken, -mevcut rejimler yardım elini, hatta ayağını, tüm organlarını Amerika’ya uzatmadan hemen önce- sür’atle işini bitirmek üzere Amerika’nın bataklığını derinleştirmesi Ümmet’e vâciptir! Bu yönde Amerika’ya yapılacak her yardım, İslâm ve Müslümanlar hakkında apaçık bir cürümdür! Amerika, canları yok ederek, namusları çiğneyerek, mescidleri ve mukaddesatı aşağılayarak... işlediği cürümlerinde böylesine haddi aştıktan sonra Ümmet’in duygularını pervasızca hiçe saymaktır!

Ey Müslümanlar!

Doğrusu Müslümanların, kendilerini hak üzere birleştirecek bir Hilâfetlerinin bulunmaması, diğer milletlerin aç kurtların avlarının başına üşüşükleri gibi üşüşerek Ümmet’i heder edebilmelerinin temel sebebidir. Gerçekten işgâlcisi ile savaşarak işgâl altındaki her İslâmî beldenin imdâdına yetişmek üzere, ordusunun komutanlarını ve savaş kurmaylarını genel seferberlik ilan etmek için bir araya toplayacak olan bir Halife olsaydı, Müslümanların beldelerindeki o yöneticiler, Irak’taki Amerikan işgâlini güvenlik ve selâmet içinde sağlama almak üzere bugün konferansta toplandıkları gibi, asla bir araya gelemezlerdi!

İşte **Hizb-ut Tahrir**, Müslümanların beldelerindeki o yöneticileri, bilhassa İran ve Suriye yöneticilerini, Amerika’nın Irak’taki bataklıktan kurtarılmasına ve işgâlinin güvence altına alınmasına, ardından bölgeyi parçalayıcı Ortadoğu projelerinin infâzına geçiş yapmasına yönelik bu konferansın başarıya ulaştırılmaması konusunda uyarmaktadır.

Allah düşmanları dost edinip o düşmanlar sayesinde koltuklarını koruyacaklarını ve otoritelerinin kendilerini yücelteceğini zannedenlerin de basîretlerini -şâyet basîretleri de varsa!- açmaktadır. Zîra Sömürgeci Kâfirin çıkarlarına hizmetteki rollerini oynadıktan sonra o Kâfir dostları, kendilerinden önceki emsâlleri gibi, onları da çöpe fırlatıp atacaktır. Onlar için hiçbir hayır yoktur, bilakis dünyada rezil-rüsvey bir hayat vardır ve zaten:

Allah’ın azâbı daha büyüktür. Keşke bilselerdi. [ez-Zümer 26]

Hizb-ut Tahrir

H. 19 Safer 1428

M. 09 Mart 2007